

Întristarea morții și nădejdea învierii

Moartea provoacă durere, tristețe, ca orice despărțire definitivă pe acest pământ. Toți suntem un mister între două mistere: nașterea și moartea. Doar Dumnezeu cunoaște marea taină din toate, precum spune Psalmistul: „Că El a cunoscut zidirea noastră. Adusu-Și-a aminte că țărână suntem! Omul ca iarba; zilele lui ca floarea câmpului, așa va înflori. Că vânt a trecut peste el și nu va mai fi, și nici nu se va mai cunoaște încă locul său” (Psalm 102, 14-16). Sfântul apostol Iacov întrebuițează și el o metaforă despre moarte, tot așa de grăitoare ca a împăratului David: „Căci ce este viața noastră? Abur, care se arată pentru puțină vreme și apoi pierе” (Iacov 4, 14). Un scriitor numește moartea „teribilul pas între timp și veșnicie”. O întoarcere într-un port din care nu vom mai ridica ancora. Un oaspete care nu-i niciodată binevenit. Moartea descumpănește ființa umană, pentru că pare un sfârșit fără sens al existenței. Deși știm că moartea este inevitabilă, deși a fost înscrisă în viața oamenilor de la căderea în păcat încolo, ea întristează. Cere lacrimi. Ne-am născut sub condiția morții și ar trebui să socotim că ea nu este altceva decât o împlinire a contractului, a acestei condiții. Adam și Eva, primii oameni, au fost avertizați de Dumnezeu să nu mănânce din pomul din mijlocul Raiului, ca să nu moară. Și totuși au mâncat. Eva chiar recunoaște în fața șarpelui-diavol despre existența acestei „clauze”: „Ne-a zis Dumnezeu: Să nu mâncați...” (Facerea 3, 3). Ce a urmat se știe. Contractul a fost încălcat și Dumnezeu a dat atunci sentința vremelnicei vieții pământești, care până atunci, era menită să fie veșnică: „Te vei întoarce în pământul din care ești luat!” (Facere 3, 18). Ne întrebăm de ce a avut repercusiuni și asupra noastră, a urmașilor, această călcare de poruncă. Trebuie să știm că în Adam existam toți. Toți am fost parte în contract și el ne-a angajat și pe noi. Și totuși, deși știm toate acestea, nu le putem asimila ca normale și legea morții ne întristează, ne tulbură, ori din ce motive originare ar veni. De fapt, moartea nici nu este normală, fiind un rod al unei greșeli inițiale. Totuși, Sfântul Ioan Gură de Aur, cugetând adânc la chestiunea morții, crede că întristarea nu este logică, moartea fiind împlinirea unei datorii. Întristându-ne zadarnic și nefolositor pentru cei morți, întoarcem pe dos rânduiala. Sfântul Antim Ivireanul afirmă: „Să încetați întristarea și să părășiți lacrimile, căci lacrimile și întristările nu dau niciun folos morților, nici pot să-i întoarcă din viața cea veșnică, nici să-i scoată din gropi. Să facem însă milostenie și alte faceri de bine pentru ei, căci este plăcut înaintea lui Dumnezeu și li se face mare folos”. Să ne întristăm pentru moarte, dar „să nu ne întristăm ca și ceilalți care nu au nădejde”, ne îndeamnă Sfântul apostol Pavel. Adică să nu mergem până la îndoială. Aici este limita până la care putem merge. Să ne ajute Bunul Dumnezeu ca să petrecem pe cei dragi la groapă cu întristare amestecată cu bucurie, întristare pentru moarte și bucurie pentru înviere și viața veșnică! Amin.

Om bun se manifestă după chipul lui Dumnezeu

Mântuitorul Iisus Hristos ne spune care este deosebirea între omul păcătos și omul sfânt. El ne arată că omul sfânt se aseamănă cu Dumnezeu Cel milostiv, Care-i iubește pe oameni, indiferent de atitudinea lor. Mântuitorul a adus în lume o schimbare radicală, pe care mulți oameni o înțeleg cu o anumită dificultate, anume iubirea vrăjmașilor. Nici un legiuitor din istorie nu a poruncit vreodată că trebuie iubiți vrăjmașii omului. Prin aceasta, Mântuitorul aduce o lege nouă, o lege a iubirii absolute, care nu depinde de semenii noștri, ci este o iubire dobândită de creștini din iubirea lui Hristos, Care, pe cruce fiind răstignit, nu Și-a blestemat vrăjmașii, nu i-a pedepsit și nu i-a certat, ci S-a rugat pentru ei zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” (Luca 23, 34). Noi, de la căderea protopărinților Adam și Eva, avem obiceiul acesta de a face bine celor care ne fac bine și de a face rău celor care ne fac rău. Mântuitorul ne învață că trebuie să facem numai binele. Ni se pare firesc și natural să facem bine celor care ne fac bine, dar nu ni se pare firesc, natural sau normal să facem bine și celor care ne fac rău. Adică, nu ni se pare firesc să-i iubim pe cei care ne urăsc și să dorim binele celor care sunt vrăjmașii noștri. De ce? Pentru că firescul acesta pe care noi îl considerăm natural nu este natura umană creată după chipul lui Dumnezeu Cel milostiv, așa cum a dorit-o Dumnezeu, ci este natura umană coruptă, deteriorată, decăzută și devenită existență egoistă și posesivă, care amestecă binele cu răul. De aceea, Domnul Iisus Hristos vrea să ne arate că numai omul bun, generos și milostiv, în mod constant se manifestă ca fiind creat după chipul lui Dumnezeu Cel bun și milostiv. Numai bunătatea și dărnicia este profund umană, nu răutatea. Răutatea altora memorată în sufletul nostru, devine cu timpul răutatea noastră, boala sufletului nostru, care nu iartă și nu uită răutatea vrăjmașilor. Iubirea față de vrăjmași are ca prim pas, rugăciunea pentru vrăjmași. Ne rugăm pentru ei, dar nu ca să-i pedepsească Dumnezeu sau să-i distrugă, ci ca să-i îndrepte, să le schimbe modul lor de a gândi și de a făptui. Această transformare a răutății vrăjmașilor în bunătate se realizează după rugăciune îndelungată.

Din ce cauză sunt oamenii triști?

Om bun se manifestă după chipul lui Dumnezeu

Omul zilelor noastre este omul traiului imediat și al vitezei. În alergătura sa nebună după ceva care este incert, se mărginește la a trăi doar pentru buna lui viațuire și pentru plăcerea sa. Consumul primează înaintea altor nevoi, iar satisfacerea acestei nevoi devine deziderat existențial. Din nefericire, într-o societate de consum, tristețea apare atunci când nevoia nu este satisfăcută. Trăind în acest fel, omul contemporan devine tributar nevoilor sale și, mai mult decât atât, se obligă la a trăi o viață limitată de capetele unui segment de existență care rămâne orizontal. Cauzele tristeții omului sunt atât de natură exterioară, cât și de natură interioară. De cele mai multe ori, problemele interioare sunt cele care provoacă o tristețe îndelungată, cauzată de patimile nevindecate. Suferința întristării poate fi îndepărtată doar dacă omul își îndreaptă din nou privirea către Dumnezeu, Care este Izvorul binelui și al fericirii veșnice. Nu mai fiți triști!

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: De ce-i cinștim pe sfinți?

Răspuns: Pe sfinți îi cinștim pentru statornicia în dreapta credință și pentru bărbăția cu care au știut să trăiască această credință și să o apere până la capăt, jertfindu-și chiar viața. Îi venerăm apoi pentru harurile și vrednicia de care au ajuns să se bucure înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul ne spune că slava pe care el a primit-o de la Tatăl, pe aceea a dat-o și sfinților. „Si mărirea pe care Tu mi-ai dat-o, le-am dat-o lor” (Ioan 17, 22). Mai cinștim pe sfinți pentru că ei mijlocesc cu rugăciuni, la Tatăl ceresc, pentru noi (Apocalipsa 5, 8; Evrei 13, 7). Dintre sfinți, cinștirea cea mai aleasă, numită supra-venerare sau preacinstite, o aducem Preacuratei Fecioare Maria, ca uneia care a născut, după trup, pe însuși Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Întrebare: De ce cinștim sfintele moaște?

Răspuns: Cinștim sfintele moaște pentru că, rămânând în nestricăciune, ele ne amintesc mereu și ne îmbărbătează în datoria de a trăi și a ne jertfi pentru dreapta credință. Dar mai ales le cinștim pentru puterile dumnezeiești care lucrează prin ele. O dovadă că puterea lui Dumnezeu lucrează și prin osemintele celui drept, avem în cartea a patra a Regilor (13, 21), unde ni se istorisește că osemintele proorocului Elisei au readus la viață, un mort. Asemenea minuni au fost făcute și de sfintele moaște ale unor sfinți ai Bisericii, mai îndepărtați sau mai apropiați de zilele noastre.

Întrebare: De ce cinștim sfintele icoane?

Răspuns: Cinștim sfintele icoane pentru că ele ne înalță gândul la taina Întrupării Domnului. Luând chip de om, Domnul ne-a arătat că îl putem înfățișa și cinsti prin pictură. Cinștim sfintele icoane apoi pentru că ele ne ajută să ne înalțăm gândul la sfinții care s-au nevoit și au pățit pentru dreapta credință, dându-ne nouă pildă întru totul vrednică de urmat. Asemenea unei fotografii, icoana ne duce cu gândul la sfântul pe care îl reprezintă. Mai cinștim sfintele icoane pentru că, prin rugăciuni înaintea lor, adresate sfinților pe care îi înfățișează, credincioșii evlavioși se fac părtași de îmbelșugate daruri duhovnicești. Cinștirea icoanelor nu este închinare la idoli, pentru că cinștirea nu o dăm lemnului și culorilor, ci sfinților înfățișați pe lemn, ca unii bineplăcuți lui Dumnezeu, ca unii care s-au învrednicit să stea în cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu și deci să poată mijloci pentru noi. Înainte de a fi așezate în biserici și în casele credincioșilor, icoanele se sfințesc de către preoți, după rânduiala stabilită de Biserică.

Întrebare: Ce înseamnă Biserica văzută și Biserica nevăzută?

Răspuns: Biserica este văzută, pentru că ea este pe pământ și văzuți sunt membrii ei din viața aceasta. Văzute sunt: ierarhia bisericească, mărturisirea de credință, slujbele, rânduielile și canoanele bisericești. Biserica este nevăzută, pentru că este și în Cer, adică pe un alt plan de existență; pentru că nevăzută este capul ei, Iisus Hristos; nevăzuți sunt membrii ei care au trecut din această viață; nevăzută este harul Duhului Sfânt, care lucrează în ea. Nevăzută este și legătura duhovnicească care unește toate mădularele Bisericii între ele și cu capul Iisus Hristos, făcând toate un singur trup duhovnicesc. Domnul nostru Iisus Hristos, întemeind Sfânta Biserică, a așezat în ea ordine și o bună rânduială. (va urma)

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Miercuri 9 octombrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 11 octombrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 12 octombrie	07:00	Sf Liturghie, pomenirea morților
	18:00	Vecernie
Duminică 13 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	10:45	Program de bibliotecă
	18:00	Vecernie la „Cuvioasa Parascheva”

Poveste cu două fețe

Astăzi am găsit o monedă. Era de 1 ban, m-am uitat la ea, m-am aplecat, am ridicat-o și am văzut că e urâtă, murdară, veche, fără valoare și cel mai important, avea două fețe. Am studiat-o și m-am gândit că pot să o schimb total. Așa că am spălat-o, am curățat-o, am șters-o frumos, i-am dat luciu, am făcut-o să scilpească precum aurul. Dar, mi-am dat seama că, deși am vrut eu s-o fac unică, să o ridic în ochii lumii, de fapt ea a rămas tot fără valoare. Era tot o monedă de 1 ban, și cel mai important, avea două fețe. În viață, cunoști asemenea oameni pe care îi ridici, îi cureți, îi prezinți în fața lumii foarte lucioși și cu o poziție socială bună. Dar, ei rămân aceiași oameni, fără valoare și ba mai mult, cu două fețe.

Coșul cu struguri

O femeie săracă, trecea odată pe lângă o vie plină de struguri. „Cât mi-aș dori, zise femeia, să am un ciorchine din aceștia!”, își zise ea. În acea clipă, stăpânul viei trecea pe acolo. După ce o salută, îi spune: „Doamnă, ai dori cumva un ciorchine?”. Și la răspunsul ei afirmativ, s-a afundat în vie ca să taie ciorchini. Și femeia așteptă cinci minute, zece; un sfert de ceas a trecut, fără ca stăpânul viei să se întoarcă. În cele din urmă, i-a fost greu să mai aștepte, gândindu-se că acela o uitase și, a dat să plece. Dar, iată, că în aceeași clipă, încărcat cu un paner plin cu struguri aleși, i-a ieșit înaintea stăpânului și i-a spus zâmbind: „Iartă-mă că am întârziat! Dar am vrut să-ți aleg niște struguri buni”. De multe ori, în rugăciunea noastră, cerem ceva de la Dumnezeu. Dar neprimind răspuns imediat, credem că Dumnezeu ne-a uitat. Însă după puțin timp, răspunsul vine, plin de îmbelșugare și binecuvântare, cum nici nu ne-am fi putut închipui. Și ne cuprinde atunci o rușine pentru împuținarea credinței noastre! Dumnezeu întârzie, vrea să ne umple coșul cu bunătățile Sale, înainte de a-l oferi sufletului nostru, care a cerut doar un ciorchine.

Mă supăr doar când vreau eu

Un călugăr era irascibil. Se supăra foarte repede, aproape din orice. Deși se ruga neîncetat lui Dumnezeu să îl scape de supărare, de fiecare dată când se ridica de la rugăciune, se mânia pe unul dintre frați. La un moment a îndrăznit să-l spună lui Dumnezeu: „Doamne, nu Te-am rugat eu să mă scapi de supărare? De ce mă lași să mă cert cu frații așa des?”. Dumnezeu i-a răspuns: „Cum vrei tu să exersezi refuzul supărării fără materie primă? Nu Mi-ai spus tu să te scap de supărare? De aceea îți trimit mereu pe cineva, ca să ai ocazie să nu te superi chiar dacă îți dă motiv. Nu poți să înveți să înoți într-un bazin fără apă. Tot așa este și cu răspunsul Meu la rugăciunile tale! Numai tu ești stăpân pe reacțiile tale”. Călugărul s-a luminat și de atunci își spunea mereu: „Mă supăr doar când vreau eu”.

Și așa a scăpat călugărul de supărare.